

Naar Moderen til et uden for Ægteskab avlet Barn paa Grund af Død, Bortrejse eller paa anden Maade bliver ude af Stand til at udrede, hvad der er nødvendigt til Barnets Opdragelse og Underhold, skal — staar der i næste Punktum — det saaledes udbetalte Beløb betragtes som en Moderen ydet Fattighjælp. Jeg mener dog, at naar Moderen er død, bør hun ikke kunne faa Fattighjælp mere. Der er flere Ting, der saaledes kunne trænge til nøje Gennemgang og rimeligvis ogsaa ville faa det. Der er lige saa vel i det foreliggende som i den gældende Lov brugt Udtrykket „uægte Børn“, ganske vist ikke i Titlen, men i Paragrafferne. Jeg mener, det er uheldigt. Børnene ere ægte nok, i mange Tilfælde desværre maaske.

Som Helhed gaar min Betragtning ud paa, at der vel, hvis det høje Ting vedtager nogle af de Bestemmelser, som ere foreslaaede i det ny Forslag, vil fremkomme en Forbedring af Loven. Men man skal vistnok ikke vedtage alt det ny. Der er vistnok nogle Bestemmelser i den gamle Lov, som ere mere praktiske. Jeg tror, at naar man simplificerer Lovforslaget, beskærer det ganske betydelig, gør det tydeligere i alle dets Paragraffer og navnlig i høj Grad forkorter det og nøjes med de to Hovedbestemmelser, jeg nævnte før, vil man vistnok kunne faa en ret god Lov ud deraf.

Philipsen: Jeg tror, at alle Medlemmer af denne Sal ville være enige om, at Loven af 1888 er en af vore mest humane nyere Love, men alle — det er vel snart de fleste i denne Sal — som have noget som helst med kommunale Sager at gøre, ville sige, det er en af de vanskeligste Love, som Lovgivningsmagten har bebyrdet de kommunale Myndigheder med. Man kan omtrent sige om den Lov lige som om de Væsner, hvis Skæbne den omhandler, at det har været en Himlens Gave, men en Fandens Plage. Naar vi sige det, maa vi dog gøre os det klart, hvad der har voldt Besværet i Loven af 1888. Der er Bestanddele af den Lov, som vi alle ville være ubetinget glade ved til enhver Tid og aldrig ønske forandrede. Bestemmelserne om Udvidelsen af Barnefaderens Pligt ud over Barnets 14de Aar indtil det 18de, Udvidelsen af hans Pligt til Dækning af Udgifterne ved Barselfærd og Udvidelsen af hans Pligter over for Barnemoderen i den Retning, at de ogsaa kunne gøres gældende i hans Dødsbo. Det er Bestanddele, som alle haabe skulle være blivende

i den danske Lovgivning. Det, der har voldt Besværet ved Loven af 1888, er en Del af Loven, som ikke er nogen væsentlig Bestanddel af den, nemlig Bestemmelserne om Kommunernes Pligt til at yde Forskud paa de Bidrag, som Barnefaderen vilde komme til at udrede. Hvis ikke det var kommet ind i Loven, vilde den ikke have voldt Kommunerne de Vanskeligheder, som den har voldt. Nu vil jeg ikke paa dette Sted, navnlig ikke ved 1ste Behandling, tage Ordet for, at vi skulle helt bort derfra, men jeg vil rigtignok gerne udtale den almindelige Bemærkning, at lige saa vel det Forslag, som blev Lov i 1892, som det Forslag, de ærede Forslagsstillere her i Dag bringe til Behandling, ville vise sig frugtesløse over for de store Vanskeligheder, som selve Kernepunktet frembyder. Ligesom en Patient, der vælter sig paa Lejet, forandrer sin Stilling saa lidt til den ene Side saa lidt til den anden, saaledes vil — er jeg bange for — baade de Smaaforandringer, der vedtoges i 1892, og de, der nu foreslaas, ikke hjælpe synderlig saa længe man i det hele taget beholder Bestemmelser af den Art, som vi i Princippet fik ind i Loven af 1888. Men alle ville uden Partiforskel, ligesom den ærede sidste Taler heller ikke paa nogen Maade lod sit særlige Partistandpunkt skinne frem, være taknemmelige for, at Spørgsmaal som disse komme under Diskussion, fordi det er rimeligt, at de Klager, som Kommunalbestyrelserne med Rette nære, men som de undertiden kvæle med et stille Suk, en Gang imellem komme frem for Offentligheden, for at vi kunne sige til os selv: Lad os tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Skulle vi ikke kunne komme ind under andre Regler for disse Forhold? Jeg kan derfor ogsaa slutte mig til den Tak, som den ærede sidste Taler rettede til Forslagsstillerne. Og dette understreger jeg, fordi jeg vil komme til at gøre nogle kritiske Bemærkninger netop paa den store Kommunes Vegne, af hvis Folketingskredse jeg repræsenterer en. Jeg har ogsaa henvendt mig til dem i vor Kommunalbestyrelse, der have med denne Sag at gøre, for at faa at vide, hvorledes de se paa dette Lovforslag. Deres Bemærkninger ere ganske vist — det indrømmer jeg gerne — udgaaede fra et særlig københavnsk Synspunkt, dog ingenlunde særlig paa den Maade, at de netop varetage de københavnske Pengeinteresser. Jeg vil snarere sige, at da vi have den Ære eller Vanære at sætte et saa overordentlig stort Antal uægte Børn i Verden, ere de